

[Nathalie Lind.]

Jeg mener ikke, at finansieringen i sig selv — hvis det var teknisk, økonomisk muligt eller gør ligt — er det helt afgørende. Helt afgørende er, hvilket mål vi stiller op for den alternative kanal, og da er det, jeg vil gentage, at det, vi skal diskutere i udvalget og søge at nå til enighed om, er, at denne alternative kanal i vid udstrækning skal være netop dette: en konkurrerende kanal, der har samfundsdebatter, så der bliver alsidighed dér.

Så er vi tilbage i, at det er dyrt. Det er ti gange så dyrt, får vi oplyst, som udenlandsk stof. Og så er vi igen tilbage i den problematik, jeg flere gange har berørt, at skal det dækkes ved reklame, så vil al reklame simpelt hen blive taget fra dagspresse, ugepresse osv., og der skal ganske uhyre megen reklame på skærmen, for at de midler kan blive anvendt. Men det får vi lejlighed til at diskutere i udvalget. For os er målet det helt afgørende, og hvis vi vil bevare et dansk sprog, hvis vi vil bevare en aktiv samfundsdebat i Danmark — og det er det, vi vil — så tror vi ikke, det er gør ligt ved reklameindtægter. Vi må afvise sammenligningen med andre lande, for hvor i verden findes der ellers et land med 5 millioner indbyggere, der ønsker at bevare deres eget sprog? Det gør vi, det er for os noget helt afgørende.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Bare lige spørgsmålet om disse 1½ promille. Jeg har sikret mig, at de mennesker, der til daglig sidder og arbejder med det, anslår udgiften til opkrævningen til en halv snes millioner kroner. Der betales 671 mill. kr. om året, det er ca. 1½ promille. Hvis hr. Glistrups tal er rigtigt, så bliver det 2,2 promille. Selv om de skulle være korrekte, hvad de altså ikke er ifølge dem, der sidder og arbejder med det til daglig, så ville det være en rigtig størrelsesorden, jeg havde angivet.

Og så må jeg konstatere, at fremskridtspartiet — som jeg godt vidste havde mærkelige ideer — på dette område er parat til fortsat at tvinge folk, der ikke har fjernsyn, til at betale for dem, der har, gennem skatfinansiering. De er parat til at tvinge folk,

der ikke har farvefjernsyn, til at betale for dem, der har farvefjernsyn. Må jeg spørge: er det næste, at telefonen skal betales over skatterne? Det var der dog nogen fornuft i, og der er lige så mange, der har telefon.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det hjælper da med disse korte bemærkninger, for nu nærmer vi os jo enighed. Det er bare hr. Bernhard Baunsgaards regneevner, der mangler, idet 10 mill. kr. i forhold til 671 mill. kr. ikke er 1½ promille, men 1½ pct. Vi har talt om, at de 15 mill. kr. er udgiften for samfundet, men det er lige så vel udgiften for familierne, der skal have den ekstra ulejlighed med at gå på posthuset osv., så vores tal er i overensstemmelse med hinanden, og hvis hr. Bernhard Baunsgaard havde slået efter i en regnebog, så var han også kommet til præcis det samme, som vi er, de 15 mill. kr. Vi taler altså om procenter og ikke, som hr. Bernhard Baunsgaard hele tiden har sagt, promiller.

Med hensyn til telefonen er det noget helt andet end med hensyn til radio/fjernsyn, for vedrørende telefon er det således, at der bruges flere ressourcer. Hvis telefonen bliver et gratis gode, vil den blive udnyttet mere. Derimod er der ikke nogen ekstra udgift, som man slipper for, ved, at der er nogle flere, der hører en radioudsendelse, og nogle flere, der ser en fjernsynsudsendelse. Det bevirker ikke, at man kommer til at bruge yderligere af ressourcerne.

Til fru Nathalie Lind vil jeg sige, at jeg tror, vi et meget, meget langt stykke er enige om, at det gælder om at få to forskellige kanaler til at kolportere samfundsdebatten. Jeg tror ikke, fru Nathalie Lind har ret i sine tal om, at det virkelig skulle være dyrere at sætte f. eks. 4-5 politikere sammen inde i et fjernsynsstudie og diskutere et eller andet, end det er at sende f. eks. hr. Lasse Budtz på en eller anden rejse ned til Chile, eller hvor det nu er man plejer at transmittere ting fra, men jeg tror, det ville være særdeles meget nyttigere for hele den danske befolkningsudvikling, om vi i stedet for havde nogle flere indenrigspolitiske dækninger og så sparede ganske gevaldigt på den udenrigspolitiske sektion. Jeg mener, at vi normalt kan klare os med tre minutters